

стыя Куранъ). Мехмедъ-Аали желаяше да изпълни заповѣдитѣ на господаря си, нѣ като са бояше да остави подирѣ си немирныѣ Мамелюцы, на които силата са боряше съ неговата власть, той намысли да са отърве отъ тѣхъ.

Като са сдружава съ най-влиятелныѣ отъ тѣхъ, той сполучва съ дарове и различни обѣщанія да ги привлече въ Каиръ да са намѣрятъ ужъ на тържеството за въскрѣсанъето на чинъ на сына му Тоссуна, който щѣлъ да иде срѣщу Вагабитыѣ. Бейоветѣ са прибрахъ въ града на първыи Марта 1811 година, нѣ щомъ стѣпихъ въ вѣтрѣшныи дворъ на крѣпостта, поерѣща ги страшно пушканье и ги погубва до единъ.

Само единъ отъ тѣхъ можа да са отърве и да побѣгне благодареніе на мѣжкыи си конь. И до сега показвѣтъ прѣлѣза на стѣныѣ, отъ дѣто той прѣскочялъ. Другыѣ бейове по Египетъ побѣгнахъ въ Абисинія, а нѣкои влѣвохъ на служба при пашата. Тогазъ войската можа да иде въ Арабія и да отнеме венчкыѣ градища, които бѣхъ усвоили Вагабитыѣ. Ключоветѣ отъ Мекка и отъ Каабето са проводихъ въ Цариградъ, нѣ войната са продължавѣ до 1815 г., когато Емирътъ на Вагабитыѣ заключи миръ съ сына на Мехмедъ-Аали. Емирътъ трѣбаше да отиде въ Цариградъ да проси прощеніе отъ Султана, нѣ понеже той не рачѣ да изпълни туй условіе, Ибрахимъ, другыи сынъ на Мехмедъ-Аали, го обсади въ столицата му, пороби го и го проводи въ Цариградъ, дѣто му отѣкохъ главата (1818).

Като са укрѣпи по този начинъ властѣта на египетскыи пашѣ, у него поченахъ да са явявѣтъ прищевкы за самостоятелность. Той са залови отъ най-напрѣдъ да украшава и укрѣпява своитѣ владѣнія; той благопріятствуваше на идентѣ които бѣхъ оставили Френцыѣ въ своя походъ въ Египетъ. Той състави редовна войска, флота и построи арсеналь. Въ сѣщото врѣме сыноветѣ му покорявахъ нѣкои ближны мѣста, като: Дарфуръ, Кордофанъ и полагахъ сѣщыѣ старанія да направѣтъ Египетъ независимо царство. Занета въ умиряванъето на тѣзи вѣтрѣшни смущенія,